

...És nolnap esni fog az eső?

Találkozás Mike Robertssel a CHBC TV munkatársával

Híres egyének sokoldalúságáról már olvastam, de személyesen nem találkoztam még senkivel, kivéve Mike Robertssel, aki esténként megjelenik otthonunkban a televízió képernyőjén és tájékoztat bennünket, hogy nagykabátban vagy napernyővel üdvözölhetjük-e a következő napot. Az időjárás jelentésen kívül láthatjuk őt vasárnaponként a nagyszerű Sandy Davson összeállításában a Gold Trails and Gost towns valamint Pioneers and Places műsorokban résztvevő Mike Robertset, aki még számtalan jótékonyági szervezetnek a képviselője, különböző témák vendégszónoka, műsorvezető, ünnepi beszédmondó és aki karácsony előtt a nagycsaládos apa mackógyermekével szerepelt.

Mr Roberts szeretném önt bemutatni olvasóinknak.

Érdekes, hogy még senki sem kért tőlem interjút, csak rövid életrajzot. Itt elmondom, hogy Vancouver szigetén nőttem fel a rádiónál és a televíziónál dolgoztam. 1973-ban költöztem Kelownára és azóta mindenki jól ismeri a munkakörömet. Voltam riporter, időjárás jelentő, interjúkat készítettem, BC történetével foglalkozom, a pionerek életével, az aranyásás legendás helyeit kutatom, elnöke, képviselője vagyok számtalan jótékonyági egyesületnek, konferálok, előadásokat tartok. Ez elég jó bizonyítvány számára?

Én vagyok a fekete bárány a családban, mert nálunk mindenki pedagógus. Apám is tanító volt, nagyon jól ismerte fiat, tudta, hogy mennyire szeretek szórakoztatni, legyen az bárki. Mindig mondta: Mike, mondjál nekünk valamit, és én meg mondtam. Sokat üldögéltem a televízió előtt, bálványom, ideálom mindig az időjárásjelentő volt. Egyébként mindig ilyen voltam, mint most, nagyon szeretem az embereket, a közönséget, korhatár nélkül, otthon érzem magam bármely témában, a fiatalokkal nincs problémám, nagyszerűen megértjük egymást.

Mint meteorológus?

Nen vagyok meteorológus, mert nincs megfelelő diplomám hozzá. Én csak 1980 óta jelentem az időjárást. A technika azóta sokat fejlődött, pontosabban tudunk jelenteni, a softwear, Weather Central, a radar nagy segítség és színesebbé teszi a feltérképezést.

Még most is küldenek be jelentést magánszemélyek, úgy mint régen?

25 körzetből telefonon jelentik a hőmérsékletet, csapadékot, más természeti jelenségeket, ami nagy segítségünkre van. Ezek a mi régi hűség munkatársaink.

Mi a véleménye a Földünk felmelegedéséről?

A tudomány szerint van bizonyíték, de azt mindenki tudja, hogy a Föld történetében ciklusokban változott az időjárás. A jégkorszakban, amikor az olvadás elkezdődött, az valószínűleg azért történt, mert a barlanglakók sok szemet égettek - mondja

mosolyogva. Az igaz, hogy a légszennyeződés nagy fokban létezik, ezért mi vagyunk a felelősek, de a Földünk felmelegedése megkérdőjelezhető.

Minden évben megcsodáljuk a felöltöztetett mackóit, amelyek kisorsolás által egy-egy jótékony adakozó karácsonyfája alá kerülnek.

1989-ben egyik riporttársunk Salmon Arm-on meglátogatta Rita és Don "Bear and Bedtime" kisvállalatát, amely mackókat készített. Küldtek egyet, hogy csináljak vele amit akarok. Időjárásjelentőnek volt öltöztetve, bemutattuk a televízióban, kisorsoltuk és 800 dollárral gyarapodott a Foodbank kasszája. Később már négyvel ajándékoztak meg, akkor 1800 dollárt gyűjtöttünk össze.

1993-ban Don a tulajdonos allergiás lett a szőrmére és el kellett adni az üzletet. Nagyon megijedtünk, hogy most mi lesz. Szerencsénkre egy albertai család megvette és elvitték Stony Plainre, így 10 éven át ők szállították a mackókat. Majd ők is eladták, így a televízió keresztül fordultunk a nézőkhöz és kértük a segítséget, az ötletet.

Igen nagy gondban voltunk, amikor egy hölgy, Frida, Kelownából meglátogatott bennünket saját készítményű munkájával és felajánlotta a medvebocok további készítését. Frida egy nagyon aranyos hölgy, úgy vigyázunk rá, mint a hímes tojásra, mert nélküle nem tudnánk folytatni ezt a nagyszerű munkát.

Ha én szeretnék nyerni egy ilyen kedves kis macit, mit kell tennem?

Garancia nincs a nyeresre. A csekket be kell küldeni a Food Bank nevére, azt összegyűjtjük és körzetenként, városenként meg van határozva, hány kerül kisorsolásra.

Mi a véleménye Kelowna rohamos fejlődéséről?

Mindenki itt akar élni, túlszűfoltak leszünk, így elveszti eredeti szépségét, értékét. A város vezetőinek hatalmas felelősége van. Rengeteg pénz van kint és még mindenki többet akar. Nagyon kellene vigyázni, hogy mennyire fejlődünk, akiknek milliói vannak,

azok nincsenek érintve, de akik 10-15 dolláros órabérért dolgoznak, abból nem lehet megélni. Ennélfogva anyagi helyzetük nem engedi meg, hogy itt éljenek a völgyben, de akkor ki fogja levágni a hajamat és ki fog engem kiszolgálni? Nagyon óvatosnak kellene lenni, nem csak kastélyokat építeni, hanem lakásokat az alacsonyabb keresetű kisember számára is.

A városnak joga van azt mondani, hogy nem. Tudom, mindenki aggódik, de sajnós, az emberek nem mennek el a nyilvános gyűlésekre, ahol tiltakozni lehetne a kolosszális építkezések ellen, csak a határozat után zúgolódnak, ami túl késő.

Kicsit lehangoló az élet sötétebb oldaláról beszélni, szeretném megkérdezni, mi volt a legszebb élmény életében?

A feleségem, aki a legtürelemesebb lény a világon, a három fiam és négy unokám, akikkel az eltöltött idő a legszebb élmény számomra. Szeretek golfozni, horgászni, vadászni, van terepjárom, szeretem az okanagani almát és a bort, szeretném, ha lenne egy szép luxus csónakom, de néha az álom olcsóbb, mint a valóság.

Ésik Mária

Címnélküli gondolatok

Elmondom miért nem szeretem nézni a híreket a televízióban. Végig kell ülnöm az egész híradást, ha mindent akarok tudni, ha kibirom idegileg, ha nem.

Az újság az más. Ha a címe bosszant, lapozok tovább. Tudom, nem lehetünk struccmadarak, bedugni fejünket a homokba, de amikor mindent meg kell kérdőjeleznünk, a szeretetet, a barátságot, a bizalmat, a jóakaratot, mert minden csak felszínes, hamis és megtévesztő, ez bizony nagyon lehangoló.

Valóban nem léteznek a régimódi erényeink, tudunk-e még igazán szeretni, jót tenni, érdektelenül segíteni?

Sokat gondolkoztam, amíg találtam egy "kiskaput", ami a törvény paragrafusainál is megtalálható, ezt kinyitottam és a saját környezetemben találtam magamat. Itt a barátaim és ismerőseim között felfedeztem, amit a nagyvilágban nem találtam: az emberséget, a segítő kezeket, önzetlenséget, felebaráti lelki ajándékot.

Megtaláltam a veroni asszonyokat, akik között van özvegy, elfáradt, beteges, optimista. Ezek az asszonyok türelmesek,

meghallgatják egymást, egymás panaszát, segítenek, ápolnak, gondoznak, van aki autót vezet, így szívesen viszi és hozza asszonytársait. Ha kell, étel sem hiányzik a gyengélkedő asztaláról. Megtaláltam a szeretetet.

Van ebben a városban egy férficsoport is, akik között szintén vannak olyanok, akik bizonyos szolgálatokra szorulnak, tanácsokra, szerkentyűk megjavítására, computer doktor is akad közöttük, sofför is, sőt emlékeznek egymás születésnapjára is. Megtaláltam a gondoskodást.

Barátaim között találok nagyon elfoglalt személyeket, akik társadalmi munka által, a hét minden napján kórházban, öregotthonokban, a rákgyógyító klinikán segítenek. Vásárolni viszik, megetetik a tehetetlent, bátorítják a csüggedőt, és soha egy panaszos szó el nem hangzik ajkukról, mert bennük lakik a szeretet,

a törődés és az emberség. Megtaláltam az emberséges embert. Nem nyafogok tovább, csendben becsukom a "kiskaput", egy másik világ ajtaját és lélekben kicsit megnyugodva kérem az Isten áldását reájuk!

É.M.

Szabó Magda író nő emlékére

2006-ban volt kilencven éves. Az egész ország és Európa ünnepelete a nagy tehetségű, népszerű írónőt, aki nemcsak szülővárosához, református hitéhez, hanem a 25 éve halott férjéhez is hű - írja a Nők Lapja.

Különös véletlen, hogy első angolnyelvű regényünk itt külhonban Szabo Magda: Az őz (The Fawn) című regénye volt. Azóta az író nő szebbnél szebb alkotásai kerültek kiadásra, mesterkélte fantázia nélkül, saját életének élményei, tapasztalatai egybefonásával.

Ókút, Katalin utca, Für Elise, Abigél ifjúsági regénye, amit színpadra vittek és filmet is készítettek.

A Régimódi történet a kedvencem, amit időnként újraolvasok, mert Szabó Magda elődeivel újraélni a múltat, egy csodálatos élmény.

A Teremtő hosszú élettel ajándékozta meg, felköszöntésénél így szólt: "Örülök az ünnepségnek, persze, a könyveim sikerének is, de nem számít. Ma van, holnap nincs. Mindegy." Reméljük a haza nem fogja elfeledni, könyveit a szépirodalom kincsei közé sorolni és nemcsak a vitrin díszítésére adnak helyet a könyveinek, hanem időközönként letörlik a port és a következő generáció kezébe adják.

É. M.

